

Заврши се некако и бунт грађана Ресника против акције градских власти која би да у њихов комшилук насели нове комшије које постојећем комшилуку у Новом Београду нису по вољи. Како је кошуља ближа од капута, тако је градским властима Нови Београд ближи од Ресника (има више гласача, а нарочито спонзора), па је растерећење једних – Новобеограђана, постигнуто оптерећењем других – Ресничана. Све се завршило, наравно, тријумфом власти. А како би другачије и могло бити у демократском друштву?

Можда јесте, а можда и није примарно што су предмет расељавања Роми. У ствари било би примарно да се томе нису противили управо и Роми из Ресника, тако да овом приликом: расизам, шовинизам и слични аргументи губе на снази, иако су онако „из прве“ потегнути из дежурних „аутошовинистичких“ радионица и медија, који као опарени реагују у оваквим приликама. Одмах су лансирани напади на целокупни национални српски корпус по познатој матрици: „кажемо ми да су Срби шкрбави расисти, хомофоби, антисемити, ружни, прљави и зли, а ви нам не верујете“. Можда их је највише разбеснело што су Ресничани постављали питање, зашто власти ове грађане не населе на Дедињу, чије становништво је ту тек неких 60 година, него на њихова имања обухваћених законом о реституцији, а они већ 300 година живе у Реснику. Кажем, можда!?

Многи покушавају да објасне феномен „аутошовинизма“, па га упоређују са неким сексуалним изопаченостима попут мазохизма, раптофилије, егзибиционизма и сл. Искрен да будем тај феномен сам сматрао минорним у односу на многе друге, све док ми пријатељ, иначе врсни лекар и професор универзитета, није испричао своје искуство, које разобличава срж „аутошовинизма“ друге Србије.

Он живи у стамбеној згради, у делу града где Београђани углавном живе, и заједнички простор дели са комшијом, који врло живо, гласно и редовно критикује све српске мане: и што неће да буду педери, и што не дају да им се парча држава, и што не верују празним европским обећањима, и што пишу ћирилицом, и уопште, не треба вам да пратите српске медије, ако познајете њега, то јест комшију. Комшија има и пса, кога држи у заједничком простору. Комшијин комшија- лекар, то јест мој пријатељ има дете коме је дијагностификована алергија на животињске длаке и крзно. Сретну се они, и лекар га уљудно замоли да, ако икако може, свог пса премести негде друго, у сопствени стан или терасу, јер је здравље детета у питању. Одговор који је добио га је запањено, а верујем да ће и многе који ово читају, а гласио је: „Комшија, мој пас је Београђанин, а Ви сте

Мурат и „Београџани“

Пише: Александар Б. Ђикић
понедељак, 30 април 2012 07:06

дошли са Косова! Ако Вам се не свиџа, вратите се одакле сте дошли!“ Да, да, добро сте прочитали.

Како реаговати? Насиљем? Не помаже, јер је појава доста раширена, диригована из иностранства, а медији су јасно инструкисани да у наносекунди реагују на сваки наговештај истог, усмереног на одбрану било чега српског. А није ни лепо. Па како онда? Како би било да пробамо да се мало осветимо?! Барем да пробамо, да региструјемо појаве попут горе описаног сусрета лекара и двојице Београџана и да обавештавамо пријатеље ако је већ слобода медија суспендована. Не смемо се мирити са аутодеструкцијом, и учествовати у њој као у следећем случају:

Једна од заједнички изведених акција Београђана и Београџана је изгласавање да се на националној фреквенцији приказује серија о злогласном турском султану Сулејману I, који је у историји остао познат по суровости, нарочито према Србима и Угрима. Освајачу који је запалио Београд и Пешту, увео данак у крви, и починио грозне зулуме, паљевине, силовања... Серија га пак, приказује као романтичног сламача срца жена, које додуше не осваја, јер је заузет освајањем света, него му их доводе у харем, где им их он слама. Шмекер, нема шта.

Мурат и „Београџани“

Пише: Александар Б. Ђикић
понедељак, 30 април 2012 07:06

